

Вважаємо, що обмеження прав людини має базуватися на законі. Важливо відзначити, що просто наявність тексту нормативно-правового акта автоматично не означає сприйняття обмеження як такого, яке здійснюється «відповідно до закону» в умовах сьогодення. З практики Європейського суду з прав людини випливає, що ця вимога ставить певні послідовні критерії для забезпечення правомірності самого закону: «по-перше, закон повинен мати конкретне законодавче підґрунтя; по-друге, він має бути якісним, доступним для відповідної особи, яка також повинна передбачати його можливі наслідки для себе, і відповідати принципу верховенства права» [4].

1. Конституція України від 28.06.1996. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. 3.11. Принцип невідчужуваності і непорушності прав і свобод людини. *Конституційний Суд України*. URL : <https://ccu.gov.ua/storinka-knygy/311>.
3. Кузніченко С. О. Концепт обмеження прав людини в умовах воєнного стану. *Південноукраїнський юридичний журнал*. 2022. № 1–2. С. 32–36. URL : <https://doi.org/10.32850/sulj.2022.1-2.6>.
4. Case of Oleksandr Volkov v. Ukraine (Application no. 21722/11). *European Court of Human Rights*. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-115871>.

УДК 342.7:347.965
DOI: 10.31733/15-03-2024/1/242-243

Максим ЛЕВЧЕНКО

здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Марина ВОЙТЮК

викладач кафедри теорії та історії
держави і права Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ

ЗАКОНОДАВЧЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ПРАВА НА ПРОФЕСІЙНУ ПРАВНИЧУ ДОПОМОГУ В УКРАЇНІ

При підготовці тез цієї доповіді було визначено за мету окреслити недоліки законодавчого врегулювання права на професійну правничу допомогу. Таке право закріплено в Основному законі Української держави (ст. 59) [1] і є особливим правом, що забезпечує кожній людині відповідні можливості в реалізації свого правового статусу у правовому процесі.

Для визначення системи правової допомоги, а також законодавчого регулювання конституційного права на правову допомогу лише змісту ст. 59 Конституції України недостатньо. При вивченні даного питання нами встановлено, що базового закону, яким би врегулював дану сферу суспільних відносин та визначав би поняття правової допомоги, її види та форми, немає. Проте основні положення, що регулюють відносини з надання громадянам професійної правової допомоги, містяться в багатьох різноманітних актах чинного законодавства; а це створює умови для численних колізій і обумовлює необхідність внесення до них суттєвих змін.

Право на професійну правничу допомогу є важливим інструментом захисту прав, свобод і законних інтересів особи в різних сферах суспільного життя. Зокрема, якщо вести мову про сферу процесуальних правовідносин, то слід наголосити, що «правова допомога» забезпечується в кримінальному й адміністративному, цивільному і господарському процесах.

Дослідниця О. Мартовицька визначає право на професійну правничу допомогу як «конституційно гарантоване право, яке водночас є гарантією дотримання інших прав людини» [2, с. 88]. Проте науковиця вважає: «не дивлячись на доцільність необхідності належного врегулювання питання забезпечення права на професійну правничу допомогу, зокрема в кримінальному провадженні на законодавчому рівні, доводиться констатувати, що

стан нормативно-правового врегулювання такого права, на превеликий жаль, є незадовільним. У зв'язку з вищезазначеним слід поставити за мету перспективні напрями вдосконалення нормативно-правового регулювання забезпечення права на професійну правничу допомогу» [2, с. 90]. Вказаний підхід повною мірою може та повинен бути застосований й до процесу вдосконалення забезпечення права на професійну правничу допомогу в Україні на законодавчому рівні. Адже запровадження міжнародних і європейських правових стандартів та удосконалення національного законодавства, усунення неузгодженостей між окремими законами України з вказаних питань сприятиме швидкому, повному та неупередженому досудовому розслідуванню, що є одним із завдань кримінального провадження (ст. 2 КПК України) [2, с. 91].

Дослідивши законодавство України, яке регулює суспільні відносини, пов'язані із забезпеченням права на професійну правничу допомогу, можна констатувати, що в нашій державі відсутній єдиний нормативно-правовий акт, який би визначав поняття, сутність і зміст професійної правничої допомоги, форми надання та її види, суб'єктів надання, підстави та порядок здійснення, забезпечення і реалізації права на професійну правничу допомогу, її правові наслідки та особливості міжнародного співробітництва у цій сфері. На сьогодні на законодавчому рівні визначені тільки організаційно-правові засади надання «безоплатної правової допомоги». Така ситуація є незадовільною і констатує, що цю прогалину слід усунути, оскільки чимало важливих аспектів забезпечення такої допомоги залишилося або неврегульованими взагалі, або врегульованими поверхнево, без урахування термінологічної і сутнісної новели «професійна правнича допомога».

Отже, з урахуванням вищезазначеного доцільною вбачається необхідність розроблення та прийняття окремого закону, який би визначав поняття, сутність і зміст «професійної правничої допомоги», її форми надання та види, суб'єктів надання, підстави та порядок здійснення, забезпечення даного права тощо.

1. Конституція України від 28.06.1996 : станом на 02 лютого 2019 р. Київ : ВД «Професіонал», 2022. 66 с.

2. Мартовицька О.В. Процесуальні підстави залучення захисника у кримінальному провадженні. *Право.UA : наук.-практ. журнал*. 2019. № 3. С. 85–93.

УДК 340.13

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/243-245

Ярослав ЛИСЮК

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Олександр НЕКЛЕСА

старший викладач кафедри
кримінального процесу та стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ВИМОГИ ДО ЛОГІЧНОЇ СТРУКТУРИ ТА ПОСЛІДОВНОСТІ ВИКЛАДУ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМАТИЗОВАНОГО ТА ЗРОЗУМІЛОГО АНАЛІЗУ ЮРИДИЧНИХ АКТІВ

Актуальність даної теми полягає в тому, що юридичні акти є основним джерелом права, а право, в свою чергу невіддільне, від логіки. Право постає як логічна система, яка відповідає нормам і вимогам формальної логіки.

На думку О. Скакуна, юридичний акт – це офіційний акт волевиявлення уповноважених суб'єктів права, що встановлює правові норми з метою регулювання суспільних відносин.

Юридичні акти можна визначити як вольові усвідомлені цілеспрямовані активні юридичні дії. Така якісна характеристика поняття юридичного акта впливає з аналізу найрізноманітніших юридично значущих процесів. Граматичне тлумачення поняття